

Trampy

Kamarádi nám piší...

Tramp a kravata.

První tramp, který odchodem z pražských bulvárů a načesaných předměstí veřejně prohlásil boj unuděnému a ospalému nedělnímu životu a vztyčil svou čepici co odznak volného táboření na špičce svého stanu, nechal svou kravatu doma. Nechal ji doma tímýsně, neboť kravata je připnuta k límci a límeček je odznakem města. Na nehostinném severu, jak se zamilované říká u všech trampů, vypadá to tak směšně a neuzitečně jako glacé rukavičky na ruku, jež stírají dříví pro táborák.

Nejde zde o formu, neboť opravdový tramp, jenž umí překonati svízele chladných nocí a mokrého paliva, zůstane v jakémkoliv munduru stropcentním chlapem a kamarádem. Jde o to, že kravata kazí muže a dělá z nich slečinky, že mimoděk přitahuje způsoby města, jež máme tak rádi za zády.

Muž slabně něhou žen a ješitností. Tyto nemoce tramping léčí, ale nevychovává pro ně. Dnes pojedete na tramp v kravatě a zítra v jakovkách a smogingu. Poztří se za Vás bude stydět, za své kamarády. Nelíbí se nám to a říkáme jen co si o tom myslíme a kdo tomu rozumí ať si vybere. Kompromisy neplatí. Fox

* * *

Kamarádi piší: Rejpněte ty kluky něčím, ať se taky rozepíšou, ať se může Tramp rozšířit! To je všude psiny v osadách a vtipů, ale když mají psát, tak jsou němí. Nebo se stydění navzky?

„Ešli ty, mrákoto, toho tolik sníš, jako seš blbej, tak se ti divím, že seš furt tak hubenej!

Pan spisovatel Augusta překládá Medkova „Plukovníka Ševce“ do jazyka polabských trampů.
St.

— Kluci, já tu někde ztratil papírovou dvacetikorunu.

— Jak vypadala?

Trampský oznamovatel.

Bankovní úředník hledá hezkou přítelkyni. Nab. možno-li s foto, pod zn.: „Canoe-sport“ do adm. t. l.

Chata na Sázavě v nejkrásnější poloze, dobře stavěná, správně vybavená se prodá. Do adm. t. l. pod zn.: „P. S.“

Chatu, neiraději ve Svatojánských proudech, odkupím zn.: „Ihned 009“ do adm. t. l.

Chatu koupíme ve Svatojánských proudech nebo na Sázavě. Pod zn.: „Osada“ do adm. t. l.

Koupím chatu kdekoli. Podmínka les-voda. Zn.: „Přímo 008“ do adm. t. l.

Prodá se kotel, stan, torna. Cena dle dohody. Znač. „Lacino 015“ do adm. t. l.

Černošice - Mokropsy, parcely i pozemky vhodné pro chaty v lesu a u vody, prodává Lopatová, Dolní Mokropsy čís. 37, pp. Hor. Černošice.

(Inzeráty se přijímají do této rubriky v adm. t. l. Slovo Kč 1.—, nejméně deset slov. Za tučně vytištěné slovo poplatek dvojnásobný.)

Trampíř „Lecián“ vypráví.

Tak jsme byli onehdy na potlášku! A jak si to tak šelicháme silnicí s Alfonskem, tak najednou jedou proti nám dva motocykly. Alfons se chtěl uhnout na pravo a já zase na levo, ale pak jsme se shodli, že půjdeme prostředkem. — Druhý den jsme se dověděli v nemocnici, že to byl automobil.

„Keds“

od Kč 42.—

kajaky, velocipedy, gramofony a desky.

Podmínky v ceníku a 2. číslo TRAMPA.

SPORTEX

VINOHRADY — Obchodní galerie

(u vinohradského nádraží)

stanice elektrické dráhy 3 a 19.

VŠE PRO SPORT V OSADÁCH.

STANY vlastní výroby
od Kč 180.— (pro 3 osoby)

LODNÍ KABÁTY

do nepohody, Kč 150.—

KOŠILE šedé a khaki
Kč 32.— a 45.—

nedostižné jakosti

P ů j č u j e m e :

stany, canoe,

Těm, KTERÝM TO PATŘÍ!

Minulý týden proběhla novinami malá noticka stručně následujícího znění:

Vstup do brdských lesů dovolen pouze členům K. Č. T.

Tato malá noticka není, zvláště pro nás, tak bezvýznamná, jak by se snad zdálo. Je to začátek námi očekávaných systematických útoků proti campingu a proto je nutno ozvat se hned v začátku. Pánům, kterým již od jeho počátků je tramp jako vyznavač přírody a sportu v rámci dokonalé svobody trnem v oku, radím upřímně: *Nenamáhejte se zbytečně!*

Chápu úplně vaši snahu o sorganisování trampingu, nacpat je do skautského nebo pod, munduru, nebo nás snad chcete spočítat? To bohužel půjde ztěžka, já vám to ale prozradím:

Je nás hodně a víc, než si myslíte!

Proč všechny tyto poznámky?

Jenom proto, aby nás nechali jednou povždy na pokoji všichni ti, kteří mají plnou hubu sportu jako nejdůležitějšího činitele pro zdraví národa, kteří nerozeznají raketu od fotbalového míče, kteří dávají sportovní medaile za každou stojku a vyrovnávají čtyřstup, a od kterých veškeré tyto útoky pocházejí.

U nás se říká „sportovci“ těm 30.000 lidem, kteří každou neděli čumí na 22 kopajících primadon, po dvou hodinách jdou příjemně unaveni „sportem“ na pivo. Deset procent z těchto sportovců, abych jim nekřivdil, mimo toho také pilně absolvuje sportovně cenné řecko-římské zápasy v „Lucerně“. Když v té tlačnici na Letné šlápne jeden sportovec druhému na kuří oko, objeví se hned druhý den v novinách zuřivé články o nutnosti sportovního stadionu, neboť rozměry hřišť našim sportovcům nedostačují. Konečně se stadion vybrečel. Bude prý státi u Bráníka a spoustu peněz. Nazdár! Sportovní duch našeho národa se konečně projevil. Desetitisíce „sportovců“ nebude se již mackatí na Letné nebo v „Lucerně“, ale vesele putovají do Bráníka, kterážto procházka bude snad jediným sportem našich sportovců. Ve stadionu se každou neděli proběhne dvacet primadon, možná že se tam také občas uspořádají lehkooathletické závody, na které přijde nebo nepřijde několik stovek lidí a je to.

My jsme holt sportovní národ!

A camping? Co pak tomu říkáte sport? Postavit si v lese chatu nebo stan, vykácet si sami místo pro woley-ballové hřiště neb tenisový curt, každou sobotu tahat canoe po řece nahoru a druhý den vesele sjet zpátky, pořádat osadní lehkooathletické a plavecké závody, box — co pak to je sport? Kdepak! Nejste-li organisování v „Sokole“ nebo u skautů, tak musíte podle rozkazu do K. Č. T. (Klub českosl. turistů), nebo nesmíte do lesa. Budete mít ohromné výhody — každý den 150 km autocarem tam a zpět, cena pouze 250 Kč. stravu s sebou, přespání v prvotřídním hotelu, vstup do lesa dovolen!

TRAMPOVÉ, POZOR!

Nezapomeňte si opatřit dobrou ústní harmoniku s kovovou vložkou, nepřefoukatelnou, ve všech laděných kusů a Kč 12.—. Hudba v kapse u vesty. Nepostrádatelný nástroj námořníků, chromatické, diatonické, koncertní, basové a pro celý orchestr foukací harmoniky stále ve velkém výběru u firmy:

VÁCLAV FRÖHLICH,

PRAHA II., VYŠEHRADSKÁ TR. 26 (proti Emazům).

A pro trampy?

Nacpeme je za nekřesfanské peníze do dobytých vozů, (bohudík začínají již za stejné peníze jezdit rychlejší autobusy, čímž, pane ministře Najmane, hrozně proděláte) a zakážeme jim vstup do lesů, třebaže každý rádný tramp je jejich největším ochráncem.

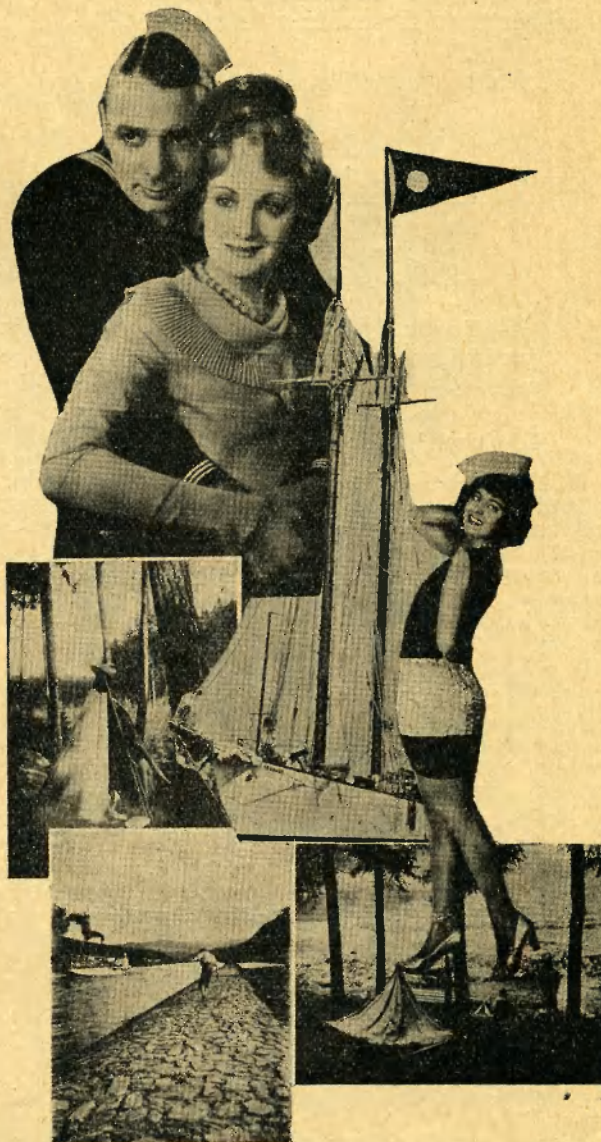
Nám je to, pánové, ale úplně jedno. Tím nás nenachytáte!

My víme, že je na Brdech střelnice a že se event. omluvíte dojemnou starostí o naše bezpečí, poněvadž jinou výmluvu nenajdete, dovolte mi, však jednu otázku:

Když by se snad mělo náhodou nějaké neštěstí stát a někoho něco trefit, tak nám laskav prozradte, jak to ten šrapnel nebo kulka pozná, že dotyčný v kapse má či nemá legitimaci K. Č. T.!

Čekám nedečkově odpověď.

MLšk.

Slunce se teple rozeběívá,
les voní jako kytice.
V sobotu prchnem, moje milá,
na dva dny z černé ulice.

Na dva dny prchnem trudu města,
který nám srdce zaprášil.
Pohled, jak zlatem svítí cesta,
jak by ji zlatník pozlatil.

Na kraji lesa posadíme
se v mladou trávu vonící,
srdce si z prachu oprášíme
a vdechnem vůni jehličí.

Na všechny smutky zapomenem,
které nás v týdnu trápily,
na lidské řeči, které jedem
svých drzích lži nás špinily.

Večer si lehnu na mýtině,
budeme hvězdy počítat
a vždy, když novou objevíme,
své měkké rty mi musíš dát!

V neděli ráno na parníku „Palacký“.
„Slečno, co si vezete v té aktovce?“
„Zeyera.“
„Je nákej mizernej, ani n e s m r d í.“

— Proč nemáš s sebou dnes kytaru?
— Ale matka pere...

KULTurní bacily

— Trochu ty klacky vzdělávej, píše mi kamarád. dyť to roste jako dříví v lese — žádnéj se vo jejich duši nestará... — Dobře. Vyhovuji a zavádím tuto rubriku, doufaje, že mi nikdo nepříjde do redakce nafackovat.

V Městském divadle na Král. Vinohradech připravuje se původní historická novinka „Vršovci“ aneb „Krvavý potlach na hradě Libřici“. Protože se očekávají demonstrace proti hře se strany vršovických šerifů, bude představení konáno za silné policejní asistence (která se dobře osvědčila již při premiéře „Hrdinů“), zabezpečující klidný průběh hry.

Paní Andula Sedláčková schrupla si za jízdy vlakem z Olomouce do Prahy, a mezitím jí někdo seknul platinové náušnice, zlatou tabatěrku (na rapé?) a spoustu jiných užitečných věcí. — Škoda, že nejela třetí třídou, to by to byli jistě ukradli „ty zatracený trampové“ — vedi, pane Augusto?!

Byli jsme požádáni, abychom konstatovali, že s velikým úspěchem v divadle Akropolis dávaná hra od J. Kaj. Tyla „Sládkova dcera“, přezvaná „Stará paní pražská a její synové“ netýká se dcery zesnulého básníka J. V. Sládka, ani „Staré paní“ v Michalčské ulici.

V předmluvě nové knihy Karla Horkého, jež má název „Půl čtvrté odpoledne“, praví autor, že jí dává jméno podle toho, kolik právě ukazují jeho životní hodinky. — Jenže zapomněl udat, jestli je má nataženy podle zimního nebo letního času.

Jak nám sděluje náš zvláštní dopisovatel ze státu vatikánského, vyslovila se Jeho Svatost o trampingu velice lichořivě, připomenuvši skromně, že již svatí apoštolové byli vlastně jeho zakladateli, zvolivše si

A-DUR

MÁJOVÁ

Les není člověk, nepomlouvá,
ten naší lásce rozumí.
Selestu listí sladká slova,
to nejsou, má milá, pomluvy.

Kdyby měl všechno prozraditi,
co jeho oči uvidí?
Les, ten je moudrý, nezavídí!
tomu nic není do lidí!

Ukřívá lásku plaché zvěře,
nevinných laní, kolouchů.
Les není kuplíř, nic nebere
za mlčelivost svojich rtů.

Slunce se teple rozeběívá,
les voní jako kytice.
Požd se mnou, se mnou, moje milá,
vidíš jak svítí silnice?

V lesích se skryjem, sobota je,
na dva dny prchnem z města ven,
požd, moje milá, užít máje
dřív než spolu sestárnem.

Duben, 1929.

Pan Stříbrný šel taky na tramp. Čirou náhodou přišel do lesa. A i kukačka zakukala.

— Hele, povídá radostně, voní tu trampové mají i hodiny s kukačkou!

„Ferry, proč Anie řve?“

„Vidíš, dostane každých pět minut pár facek a nepřestane.“

za svého šerifa sv. Petra, s nímž pak, konajíce mnohé a časté cesty, spojené s tábořením pod širým nebem, setkávali se s naprostým nepochopením a pro následování, jak je tomu až po dnes. Jeho Svatost, propouštějíc našeho dopisovatele, slíbila milostivě, že u příležitosti svatováclavských oslav navštíví též četné naše osady trampské, aby jim udělila zvláštní slavnostní pozhennání. Slavnostní tato formule bude prý začínati slovy: „Pozdrav Pámbu!“

Pavel Ostruha.

Až uhasne táborák

a parta Vašich kamarádů rozprchne se do světa — zbudou Vám vždy Vaše snímky — živé obrazy Vašich campingů a dobrodružství.

FOTO APARATY **POTREBY** Fotografujte!
Váš aparát je pro Vás připraven.

Dáme Vám na něj stálou záruku a právo bezplatné opravy zdarma.

Vyvoláváme a kopírujeme již i za 5 hodin.

MYSLÍKOVA 25. TEL. 45164

Navštivte nás!

géza včelička

**pirátská
improvisace**

*Po sinném moři plujeme,
nám v očích slunce dříme.
To slunce dolů strhneme
dřív, než se ponoříme.*

*Na naší lodi sěžně dva
jak štíhlé minarety,
než na rabna nás pověsí,
vzpomenem na jarní květy.*

*My vyloupíme každou loď,
jsme černí piráti.
Co ze srdce nám odešlo,
už se tam nevrátí.*

*Smějem se mořským temnotám,
v nichž vítr vztekle duje.
Kdo včera srdce líbal nám,
zítra je ukřižuje.*

Melanie: „Nikdy bych nemilovala trampa.“

Julie: „Choděj spát vobutý.“

Melanie: „Choděj spát vobutý.“

Joe s Irčanem se chystají přebrodit řeku.

Joe: „Ty máš ale špinavý nohy —“

Irčan: „Dyť ty je máš ještě špinavější —“

Joe: „Však sem taky vo 20 let starší.“

— Jakej je rozdíl mezi volen a slonen?

— Žádněj. Vobojí se na tebe dobře hodí.

— Heleď, Jukone, proč vlastně lidé pijou škodlivej alkohol, dyž je dost piva a vína...

— Já že hraju falešně na kytaru? Holoubkové, dyť já už hrál, když mi bylo šest let!
— A kolik ti bylo, dyž si to zapomněl?

— Člověče, ty vypadáš po tom trampu, jako kdybys přijel z Jižních moří.
— To sem tak vopálenej?
— Ale ne, já myslím jako z Tahiti.

Při potlachu slyší kamarádi nějaké rány na střechu i vylezou na půdu, a hle, on to Karel vysekává do střechy díru.

„Co blbneš, Karle?!“
„Ale někudy se musím přece dostat ven, dyž nemůžu najít dveře!“

— Co jste měli včera v osadě k obědu?
— Krkovičku a bůček z herinka.

KAREL MELÍŠEK NÁŠ PŘÍPAD.

Panu inž. H. co by dedikace.

Píšu. Ančík vedle u stolu také píše. Píšeme, píšete, píší. Smutno je v našich lhbích, an jsme nedostali foršus. Sluneční paprsek vletěl oknem do redakce a dvěma současně rozzuřený pán.

A hele, pan vydavatel našich časopisů!

Unisono: Maucta.

Žádná odpověď, jen těžké oddechování.

Tušil jsem instinktivně něco velikého. Takhle k nám ještě nikdo nepřišel. Mimoděk jsem začal zpívat: Vy jste k nám nepřišli posedět — — —

— To bych řek', vyletěl pan vydavatel z nenabídnuté židle, kde již se dříve usadil, což jsem zapomněl výše podotknouti.

Unisono: Co se stalo?

Zaplakal, pak se chytil za hlavu, skočil oknem na dvůr a za malou chvíli se po schodech opět vrátil.

— Tak, trochu jsem se uklidnil a nyní si s vámi holoubci pohovořím, začal vyhrožovat pan vydavatel.

Ztichlí jsme jak Večerní list po demisi Benešově.
— Vím, že přijdeš zas, čekám..., zapěl nyní zase Ančík.

— Už toho mám dost, zařval pan vydavatel hlasem volajícího na poušti.

Unisono: Čeho?

Nyní to začlo. Pan vydavatel záupěl, zamával posledním číslem „Trnu“ a „Trampa“ jak ajznbobák červeným praporkem a věty, které následují, jsou pouhé úryvky z kanonády slov, která úplně demolovala naše svědomí.

— Vy sprostáci, takle si představujete dělat časopis. Tohle je časopis?

Skromné unisono: Ano!

— Ježišmarjá, dyť je to plná nuše sprostoty a vy se opovažujete tomuhle říkat časopis? Dost, ani slovo. Já neříkám, že tam snad nemají bejt sprostý anekdoty, to ne, ale dyť vy se v těch slovech zrovna hrabete. Podívejte se na naše dobré staré i mladší spisovatele, ten, když se už k tý zadnici dostane, tak to aspoň

vytečkuje, vy ale tečky ouplně nenávidíte. Koukněte se, já sem taky spisovatel, přečtete si některou mou knihu vo automobilech a autonomii, taky mě to leckdy svádí, dejme tomu motocyklista narazí na patník, vyletí do vejšky a padne rovnou na... aha, vy sprostáci by jste to napsali na plnou hubu, že jo, kdepak, motocyklista padnul na tři tečky...

— A udělal vykřičník, ne? zeptal jsem se tiše.

— Nebuďte drzý, vůbec, ani slovo. Jste oba zkažení až do morku svých kostí, že to lidi čtou, to je jejich chyba, ale já až na další si vyprošuji, aby se v mých časopisech tisklo jen to, co neuráží mravní cit našich čtenářů, Společenského klubu včetně. Howgh, domluvil jsem.

Poté utřel si upoceně čelo a patheticky odešel.

Ančík v koutě tiše štkal.

Nechal jsem ho chvíli samotného s jeho lítostí a odešel jsem na záchod.

Když jsem se vrátil, vrhl se mi kolem krku. Vypil mi mezitím pivo, o to se však nejedná.

— Heleď, štkal, von má přeci jenom pravdu. Dyť s náma už to takhle dál nejde.

— Souhlasím:

— Musíme. Já jsem taky pro to. Koukej, my budem teď i v řeči úplně slušný, při psaní všechno vyteckujeme a ručím ti za to, že sme za pár neděl slavný. Mně ta řeč taky dostatečně hnula svědomím, vyfláknem se na sprostotu, pryč s prostotou, ať žije jednotná fronta proti sprostotě, sprostota do redakce, my do revoluce —

— Neblbni, přerušil mě Ančík a buď vážnej. V této chvíli nesmí nikdo z nás zakolísati, třista let sme trpěli a nyní máme demoralisovat národ? Nikdy! Dávám ti návrh, za každý sprostý slovo korunu do pokladničky. Souhlasíš, ty vole?

Souhlasil jsem:

— Ouplně a vidíš, ty blbče, už tě tvůj návrh stojí korunu...

Za hodinu jsme měli pohromadě asi pětaticet korun. Šli jsme koupit pokladničku. Ančik chtěl hliněné prasátko. Koupili jsme tedy prasátko.

K večeru jsme se oba vrátili do redakce. Pro foršus. V prasátku bylo už asi devadesát korun. Bylo asi deset hodin večer.

Ančik u Količe měl delší řeč k Frantovi Sauerovi o krásách našeho mateřského jazyka a ženského těla. Pak jsme šli k Šuterovům.

Tam jsme v extasi slušnosti zamalovali nápis „Záchod“ a přepsali na „Aha—Pissoir“.

Vyhodili nás — že prej sme sprostáci.

— Ó, blahoslavení, kteří nechápete — pronesl smutně Ančik, když ho vynášeli a ukradl popelníček.

Mimochodem, v prasátku bylo už asi stopadesát Kč. Šli jsme k Bradanovičovi.

Přijali nás slušně. Tam jsme nafackovali jednomu pánovi, který se jmenoval Zadníčka.

Pak jsme rozbili tábor v Jihomoravské vinárně.

Celková bilance:

Rozbili jsme tábor v Jihomoravské, Zadníčkovi hubu u Bradanoviče.

K vůli celku a nedostatku peněz prasátko ráno v Modřanské vinárně.

Byl tam „náhodou“ pan vydavatel.

Odvrátil se zhnusen od nás a svoji tvář skryl za lítrem Traminu.

Popošli jsme nejistě vstříc jeho stolu.

— Pane vydavateli, to je vaše vina. Vono bejt slušnej, se nevyplácí — vůbec — to stojí za — tři tečky — díme a odcházíme.

— Tuhle sem dal jednomu dotěrnému masňákovi pár facek. Víš, že ten chlap běžel Marathon, a ještě dnes, po dvou týdnech, má ho vlastní máma za cizího.

— Víš, že bude teď zřízena podzemní dráha z Václaváku až do Štěchovic?

— Nehoň, dyť se v Praze nemůže pod zemí stavět.

— Vono se taky nebude. Obec na to vyžrala ouplně jinak. Vůbec se pod zemí stavět nebude.

— A jak to tedy bude podzemní dráha?

— No, koleje se nechaj, na ně se dají tunely a pak se to zahází zemí. A máš na šup podzemní dráhu...

— Víš proč má kamenej most v sobě vejce?

— Nevím.

— Protože si tenkrát mysleli, že se z tohohle vyklube ještě jeden.

J. M.

10 LET

pracujeme již v campingu
a skautingu.

Přesvědčte se, že u nás
koupíte potřeby levné a
dobré jakosti.

Speciální výroba stanů.
Za nepromokavost ručíme.

**SPORTOVNÍ DŮM
SKAUTING
PRAHA II.,
VODIČKOVA ULICE 6.
PALÁC SKAUT.**

Tramp roztoužený: Ó, Ach! Ó! Vy stepilá má squaw!

Squav po čtvrtce rumu: Ha, proklatě! Je to ze mě moc cejtít?

H. Sek.

Kamarádi, každý člověk potřebuje, aby jednou za čas byl nezodpovědný. Dřív to dělali v masopustě a na jihu zachovávali tento bohumilý zvyk dodnes. Na karnevalu máš masku a už nejsi ten a ten, vážený občan a úředník, ne, teď jsi jeden z davu a dělej co umíš. Blázní si několik hodin a nikdo tě za to nepotrestá a ani neztratíš svou vážnost a čest.

A já myslím, že tohle bláznění přijde jednou za čas na každého člověka. Není sladšího pocitu nad to, když víš, že se smíš svalit kam chceš a jak chceš, a že se smíš smát až tě bude celé tělo bolet a že můžeš zpívat, aniž by na tebe vylili z okna několik putynek vody. To je na příklad kouzlo alkoholu: Popiješ několik sklenic vína a je z tebe jiný člověk. Co tě bolelo, odešlo, a ty jsi tu sám bez starostí a bez vzpomínek na ošklivé povinnosti každého dne. Řekne se abstinismus — zdraví národa. Ale pro boha, jak to ti lidé dělají, že dovedou být stále rozumní a že nikdy nepocítí touhu vyskočit uprostřed ulice jako hříbě a říkat kamarádům nezavazně tisíce hloupostí?

Chraň pán bůh, abych chtěl někoho odvádět od cesty pravé, na cestu nepravosti. Není ošklivějšího tvora nad člověka, který se soustavně potěšuje sklenkami alkoholu a neumí dělat nic užitečnějšího, než ožítat se ve dne i v noci. Ale

Dobrý tramp Zdeněk vstoupí do pražské tramvaje s cigaretou v ústech a klidně usedne. Tu přistoupí k němu průvodčí a povídá: „Člověče, neumíte číst? tady máte napsáno, že se zde nesmí kouřit!“ — A tu prá Zdeněk: „Co pak se můžu řídit vším, co tady máte napsáno? Tamhle na příklad stojí: Noste Píesenyvny podprsenky!“

v každém člověku jsou dvě bytosti, které se mezi sebou ustavičně rvou. Tak třeba ty si hodíš v sobotu odpoledne torbu na záda a běžíš do lesů, abys zapomněl všeho, co tě v městě obklopovalo. A nejednou když cítíš v ruce dřevěné pádlo, lesklé a ohmatané tvými mozoly, jsi docela jiný člověk. Dýcháš jako veselý blázen a raduješ se z celého krásného života. To je ta tvá lepší bytost.

Ale setmí se, člověče nešťastný, a najednou v tobě vyskočí někdo druhý a tomuhle tvorů je všechno jedno. Chce jenom bláznit, chce tě změnit v člověka primitivního, který radosti přírody užívá docela jinak. A ty, místo toho, aby sis sedl k táboráku a zpíval jako jindy tesklivé dlouhé písně, sebereš dva, tři kamarády a vyjdete do temné noci po navigaci, abyste někde na břehu řeky v dřevěné boudě, která nese primitivní štít s nápisem „HOSPODA“ dali průchod té prapůvodní pudovosti ve vás. A pak sedíš u nálevního stolu a vzpomínáje všech těch zálesáků a trampů daleké Ameriky, kteří dovedli půl roku těžce shánět po lovištích anebo nalezitých zлата své dukáty, aby je za tři noci probýřili v baru. Zazpíváš divokou píseň a vypiješ více sklenek, než by se to zdálo panu J. M. Augustovi slušné. A někdy pozdě v noci vrátíte se do boudy a vyspíte se, abyste ráno zase jako zdraví lidé užili lesa, vody a vzduchu, pro které jste sem vlastně přijeli.

To je tedy ten rub každého člověka. Je zbytečno jej zatracovat. Nikdo ho nepřemůže a kdo je zdravý, občas mu podlehne. Jenom nemocný člověk snad je tak vyčerpan svou chorobou, že nepotřebuje dáti přebytečné bujnosti svého těla průchod.

Možná, že jde vybit tyto přebytečné síly i jinak. Možná, nevím, nemám čas patlat se ve svém svědomí a hledat jiné cesty. Čtrnáct dní člověk pracuje, čtrnáct dní člověk chodí poctivě spát, a patnáctou noc někde nahoře prolajdá, prozpívá a prochodí. A komu se nepoštěstí tu patnáctou noc ztrávit někde za větrem u řeky, kde tvoje bláznění nikomu nepřekáží, tomu se asi přihodí to, co jsem spatřil onehdy v noci blízko Vodčického ulice:

Seven mládenců sedlo si uprostřed ulice na zem do kruhu a jeden z nich zapálil uprostřed svíčku, čímž byl improvizovaný táborák dokonale vystižen. Docela si i tiše zazpívali, na tu svíčku se mile usmívali, a když přišel strážník, ani nic neřekl. Podíval se na tu svíčku, na těch sedm kluků, kteří tady uprostřed ulice sedí, snad si vzpomněl také na onu chvíli, kdy sám potřeboval se vybláznit a jenom tak jako poznamenal, že by s tím měli jít někde za vlt, aby je náhodou automobil nepřel.

A pak přišla kobyla s nákladem popelářských kbelků, která ukončila toto improvizované zasedání. Svíčka zmizela v kapse a s kobyloou navázán přátelský rozhovor. Kdosi ji uchopil kolem krku, někdo jí pomáhal tlačit. Dávali jí slavná politická jména a bavili se s ní tak dlouho, dokud jednomy z nich nešlápla na nohu. A pak zmizeli v temnu ulic.

Tak toto jsem viděl, když jsem krácel onehdy v noci domů. Možná, že jsem byl jeden z těch sedmi. Možná, že zrovna mně ta kobyla šlápla na nohu. Co na tom záleží. To jenom člověk se tak někdy musí vybláznit. A já tady za všechny ty kamarády, kteří někdy se veselí ve své boudě, místo aby probíjeli bary, jako to dělají mnozí mravokárci, prosím všechny lidi dobré vůle za odpuštění a at si také

Ve škole hlásí se hoch. „Copak chceš, Karásku?“
„Já chci na záchod, pane učitel.“
„Nevyrušuj a počkej na přestávku. Trpělivost přináší růže.“
Za čtvrt hodiny se kluk hlásí znovu. — „Tak co zase?“
„Pane učitel, já už mám poupě.“

vzpomenou, zda-li aspoň jednou za měsíc nepocítí touhu utéci od svého psacího stolu, nebo z fabriky a dvě nebo tři hodiny bláznit jako tehdy, když ještě byli mladí kluci a nákou tu volovinu provedli!

Já mám tak hrozně rád veselé lidi!

Jedeš dolů, bestie, copak myslíš, že se budu s tebou dřít — — —

DENNÍK „EL SINORY“.

I.

Kapitán „Elsinory“ nam redakci slíbil, že každého, kdo přečte tento deník, který bude vycházeti až na další v pokračování, přenese se svým škunerem z Podolí až na Císařskou louku a po dobu této, několik dnů trvající přeplavby, bude každý z odvážlivců zdarma pohoštěn staročeským způsobem: rumem s rumem.

Vy všichni vodní trampíři, kteří máte v oumyslu stavěti si jakoukoliv loď, přečtete si pozorně záznamy z lodního deníku „Elsinory“ a sázím se, že Vám zajde chuť. A nestane-li se tak, pak jste brdinové a odvážlivci nemenší než Tom Mix a národ může ve Vás očekávati velikány.

ve Frankenhalle. Ředitel firmy Mr. Fox mi slíbil, že objednávkou do konce měsíce vyřídí.

24. srpen. Mám starosti se způsobem transportu dříví. Je to strašně dlouhé a nejde to do vagonu. Telegrafoval jsem společnosti dráhy „Wollyň-Winiperg Raillway-Company“ jak to chtějí poslat. Bylo mi doporučeno, abych to nechal v milfřích spálit a poslat jako dřevěné uhlí. V pytlích (plombovaných).

29. srpen. Dnes dostal jsem zprávu z Frankenhalle: „Dříví není možno v dohledné době odeslat, jelikož představujeme pilu.“ — Nazdar!

30. srpen. Telegrafoval jsem do Frankenhalle, aby dříví ihned odeslali, nebo že jim přijdu vypálit Šumavu pod nohama. Byl bych jim pro útěchu slíbil ještě pár facek. Bohužel měl telegram už více slov nežli já peněz a tak z toho sešlo.

2. září. Nic nového a jsem švorc.

5. září. dtto.

6. září. Pumpnul jsem známého o cejna a jdu telegrafovat do Frankenhalle.

7. září. Fackoval bych se. Šel jsem včera s nejlepší úmyslem telegrafovat. No — netelegrafoval jsem. Jakmile

— matko, pošli mi prachy, jo a chasniku, mlaťte do tý mašinky víc, vona matka nedoslýchá.

Tou dobou měl jsem hlavu nacpanou asi třiceti librami Londonovek a Curwoodek. A podotýkám hned s počátku, že záznamy o stavbě lodi jsem neopsal právě z Londonových „Potulek po ostrovech jižního moře“. Bůh chraň. Ty se mi dostaly do ruky, až když už se Elsinora houपालa na vlnách Ale patrně se děje stejným způsobem všem lidem, kteří staví loď.

Mě a ještě jednoho kamaráda nadchl London. Pak ta okolnost, že břehy Vltavy jsou tak málo prozkoumány, bylo příčinou, že jsme se rozhodli postavit loď, na níž bychom následovali Nansena, Scotta či Cooka a jejíž stožár by hrdě nesl vlajku naší vlasti.

„Představ si, člověče, vobjevit takhle podruhý Chuchli, nebo Selc,“ řekl mi jednou Pepík, „ta sláva“. A tak se stalo, že jednoho krásného dne a sice:

15. srpna. Navštívil jsem loděnici na St. Istvan-Ice islandu (Štvanice), abych vyhledal nějakou rejdářskou firmu, kde bych mohl koupiti loď. Jsem překvapen. Loď jsem nenašel, ale za to člověka, který se mi nabídl, že mi ji ve svých dokách postaví. Dobrá. Umluvili jsme to.

20. srpen. Objednal jsem právě potřebné dříví na stavbu od největší firmy na pevnině „The dervostep-Association“

jsem ucítil hřejivé teplo cejna v kapse, zapadl jsem do baru „U rozšoupanutého lodivoda“ a protelegrafoval jsem cejna tam. Jsem zase švorc.

10. září. Mám nápad: netelegrafovat! To přijde draho. Psát obyčejné lístky. To stačí. Musím si někde na ně vypůjčit od známých.

15. září. Prokristapána, známí vymřeli. A do posledního! Hledal jsem své náky známý po všech barech. Nenašel jsem jich. Zkusil jsem to u biografů. Týž výsledek. Včera jsem šťastně zahlédl jednoho známého kapitána velrybářského škuneru. Hnal jsem se za ním, a když už jsem ho držel za šosy, pláchnul mi do nedělní školy jakési potulné církve.

20. září. Zkusil jsem to s pumpováním příbuzných. Šel jsem navštívit jednu bohatou tetu, která má v Podole cementárnu zrovna naproti bytu a vynašla radium o ro let dřívě, než paní Curie. Následkem toho byla jmenována čestnou členkou „Elektrických podniků“ v Papete a vypila Nobilovu cenu. Jakmile jsem se jí zmínil o penězích, začala strašně naříkat, že včera zrovna prohrála na dostihách v Chuchli celé jmění do posledního groše. Řekl jsem jí, abych ji ukonejšil, že má přece ještě příbuzné, kteří ji neopustí a v tu ránu na mě chtěla vyrazit pětku. Škandál!

(Pokračování.)

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“ PRAHA VII.,
Belcrediho třída číslo 40.

Ceníky vetešnického zboží zdarma

TRAMP 4

Ančika chytli a odvedli na policii.
Komisař: Pane redaktore, to nemůžou jít zticha domů?

Pan redaktor: Kdo říká, že 'du domů'?

Time: Jestlipak tě odvedli?

Jim: Kdepak, letos důstojníky nebrali.

„Mary, co čteš v mejch vočích?“

„Večerní list.“

Astrachán: „Pane Trampe, co je to za zříceninu?“

Tramp: „To je jeden rozbitej hrad.“

— Tak sem si koupil do boudy nový hrníčky. Co myslíš, jak dlouho vydrží?

— No — než přijde Ančík.

irčan:

JOE MSTITELEM

Ne. Nikdy před tím nebyl tak zachmuřený. Ale spouš pokud se pamatují. Onoho večera seděl na prázdné bedně od sucharů před svou malou chýší a mlčky pokuřoval ze své krátké dýmky, nezapomínaje při tom občas plivnouti na starou plechovou krabici, která se válela ve vzdálenosti asi šesti metrů před chatou. Sedíme tak mlčky asi hodinu, když Joe pojednou odložil dýmku a ukousnul si pořádný žvanec tabáku, počal vyprávěti bez jakéhokoliv úvodu svou povídku, kterou nazveme třebaš zlatokopeckou.

Pamatuj si, my boy, počal Joe své vyprávění, že peníze sou tím největším svinstvem na světě. Kdo má prachy, má všecko. Zákony? (Tady Joe pronesl ďábelskou kletbu asi v osmi jazycích — kterou bych se marně snažil reprodukovat — a hrozně se zachechetal). Ty sou jen pro kočku. Povím ti, jak sme rozuměli mi, muži, zákonu, to bylo ovšem v kraji mužů, nahoře nad třiapadesátou, kde není vůbec zákona ani lidského, ani božího. Je to drsnej kraj a ukradne-li ti někdo psí spřežení, nebo potraviny, znamená to pro tebe smrt...

Snad si už taky někdy slyšel něco vo zlatý horečce, která se zmocnila všech mužů s neklidnou krví po Mac. Comackově vobjevu zlata na Klondyku. Bylo to tehdy úplný šílenství, který zachvátilo i docela starý a jinak úplně rozumný lidi — tím spíš mě, kerej sem byl v nejlepší mládí, kdy člověk nemůže se dobrodružství nasytit. A tak se stalo, že sem se vobrátil zádama k moři a voctnul sem se až u chilcadskýho průsmyku, kde mě potkala první kletba peněz. Policie nepouštěla totiž nikoho nahoru, kdo neměl pět set dolarů a stopadesát liber potravín. Proklatě! Tak se mě tam ujmul Sitta Charley, Siwaš, ale

**American
Sporting Store**

VŠE pro

**tramping
kanoistiku
sport**

**J. Horn, Praha II.,
Žitná ul. č. 8. Palác YWCA**

IRČAN:

Tulákova vzpomínka

*Sou tomu zrovna štyry roky
co sem se voctnul v maléru.
Co sem pad do týhleť stoky...
—s neviděl tu stranděru.*

*Byl tenkrát štědrej večír, mysím.
voslava toho, co se chudej narodil,
(porád ho vidím, jak na kříži visí,
jen aby bohatejm tu neškodil).*

*Třetí den sem byl ze špitálu.
třetí den sem byl bez chleba,
Zapadnout takle do lokálu...
Chudáku mnoho netřeba.*

*Kdo neměl hlad, ten nepochopí,
-sem si řek: čest jenom pro nažraný je,
na trochu žrádla chuť tě za chťán chopí
a rozum ti rázem zakreje.*

*Šáh sem si do vošatky housek,
hned hnalo se za mnou města půl.
Tři metry sem vyfás a eště kousek.
Dobře mě tak. Proč sem byl vůl.*

*Inu,
na chudej lid, bejt přísnoť muší!*

nejlepší chlap, jakej kdy ved svoje spřežení vod Mackenzie až po Yukon! Byl to dobrej chlap ten Sítka Charley a nezapomenu nikdy na ty večery u vohně dyž mě vypravoval vo tom plavovlasým děvčeti s modrejma vočima, kerý v Dawsonu na něj čeká s otevřenou náručí...

Bylo to takle na jaře a první náraz tepla zasál nás plnou silou — na Yukonu počal se uvolňovat led a tak sme přišli vo všechny psy i zásoby a nebýt Sítky, byl bych tam zůstal taky. Vod nejbližší obchodní stanice byli sme padesát mil — a bez potravy. Každýho by taková situace zkrušila, ale Sítka se jen smál a říkal, že nemůže umřít proto, že na něj čeká v Dawsonu děvče a že ho nemůže zklamat...

V Dawsonu čekalo na nás jenom psaní, v němž mu Lydie, tak se menovala, sdělila, že vodešla s panem Towneyem, kerej má peníze a může jí lepší vopatřit než von.

Byla to krádež a bylo to horší než krádež psího spřežení. Sítka Charley byl dobrej kamarád, s kerým sem sdílel dlouho lůžko a časy dobrý i zlý, byl to kamarád, kerej mě třikrát zachránil život a tak sem se vypravil za tím lumpem a když sem ho konečně dopadl, soudil sem ho zákonem mužů.

Tam někde u Ústí Sedmi řek snad eště visí jeho kostra bezbožná...

Vidíš, prohodil Joe po chvíli, tak sme rozuměli spravedlnosti nahoře, nad třiapadesátou...

Tajemství manželské lásky.

XXI. přepracované vydání.

Nejnovější a nejobsažnější pojednání o lásce, manželství, pohlavním styku a těhotenství. Dává diskretní odpovědi na důvěrné otázky, týkající se manželského soužití a zabránění zbytečného početí. Mimo to jsou v knize podány návody, jak si počínati v různých situacích a jak odstranit obavy, strach a nesháze, jež se v manželství často dostaví. —

Přes 120 různých ilustrací!

Z bohatého obsahu uvádíme:

Kapitola I. Dějiny lidského života pohlavního a manželství. — Původ manželství. — Stáří manželství. — Manželství a bezmanželství. — Namlouvání. — Prostředky přitažlivé a stydlivost. — Svoboda volby. — Pohlavní výběr. — Zákon podobnosti: míšenci. — Zákaz sňatku mezi příbuznými. — Úloha citů a vypočítavosti v pohlavním výběru. — Sňatek lupem a kupem. — Zánik sňatku kupem. — Věno. — Svatební obřady a obyčeje. — Tvary manželství. — Trvání manželství. — K dějinám mimomanželského pohlavního obcování. — Přehled.

Kapitola II. Pohlavní pud, — Pohlavní pud muže, — Pohlavní pud ženy. — Flirt.

Kapitola III. Pohlavní láska a ostatní výrony pohlavního pudu v duševním životě člověka. — Duševní výrony pohlavní lásky u muže. — Pud rozplozovací. — Žárlivost. — Cizoložství. — Nešťastná láska. Pohlavní renomisterie. — Erotismus. — Prostituce. — Koketerie. — Přetvářka. — Upejpavost a stydlivost. — Mládenectví. — Duševní výrony pohlavní lásky u ženy. — Fetišismus a antifetišismus. Vztah lásky k náboženství.

Kapitola IV. Mechanismus lidské soulože. — Souvztažné známky pohlavní. — Soulož. — Těhotenství. **Kapitola V.** Ochrana před těhotenstvím. — Jest období bezpečnosti. — Coitus interruptus. — Vyplachování. — Způsob užití vyplachování. — Užití rybí blány aneb gumové ochrany (specianty). — Pessar. Užití hubky. — Rozpusné pessary. — Některé otázky nejčastěji kladené. — Kritické období v životě ženy. Těhotenství a jeho příznaky. — ženské choroby, zvláště bělotok, jejich příčiny a odstranění.

Kapitola VI. Překážky manželských styků u mužů. — Pojednání o impotenci, pohlavní neurastenii, předráždění, duševní skleslosti, odporu a nedostatečném vzrušení v ohledu pohlavním.

Kapitola VII. Mechanické prostředky, sloužící k ochraně muže a ženy. — Irrigátory. — Bidety. — Stříkačky. — Pessary. — Hubky. — Enemy. — Aidy. — Sprchy. — Poševní zrcátka. — Fatentex. — Ramses. Roud. — Fort. — Uterus. — Preservativy. — Primeros. — Olla. — Rana. — Kolonia. — Amico. — Hydiko. Stříkačky. — Suspensoria. — Břišní pásy. — Gumové punčochy.

Kapitola VIII. Sexuální problémy v manželství. — Prostředky hygienické a jiné. — Děkovné dopisy. Cena knihy, která má 160 stránek obsahu a 120 ilustrací s krásným obrazem na desce, je vzhledem k bohatému obsahu velmi nízká. Stojí pouze Kč 14.—, poštou Kč 16.50, v zalepeném obalu Kč 18.50 (při zaslání obnosu předem poukázkou nebo ve známkách). Dobírkou Kč 15.— mimo poštovné. — Obdržíte u všech knihkupců v celé československé republice.

Důležitá poznámka: Tato kniha se zasílá pouze manželům a těm, kdož hodlají do manželství vstoupiti. V žádném případě však osobám mladším než 18 let.

Na skladě má a zasílá **HYDIKO** dům moderní hygieny, Praha II., Spálená 34-126.

Vyplňte a odstříhnete. — Vložte do nezalepené obálky a zašlete pod 30haléř. známku, zalepíte-li obálku, frankujte Ikorunovou známku.

OBJEDNÁVKA.

HYDIKO, dům moderní hygieny, PRAHA II., Spálená 34-126.

Zašlete mi obratem sensační knihu „Tajemství manželské lásky“ a přiložte k ní zdarma jednu brožuru „O dokonalém manželském styku“ (po konfiskaci opravené II. vydání). Současně čestně prohlašuji, že zabráním, aby se kniha dostala do rukou osob mladších než 18 let. Knihu zašlete poštou za Kč 16.50, v zalepeném obalu Kč 18.50, kterýžto obnos současně zasílám poštovní poukázkou — příkládám. — Zašlete dobírkou. — Přiložte složní lístek poštovní spořitelny. (Nehodící se škrtněte.)

Jméno:

Adresa:

Co nás zajímá

OSADA SACRAMENTO jest odhodlána hájit čest svého podílníka Irčana proti zlomyslným pomluvám. šířeným panem Augustou. Upozorňujeme, že jsme vesměs abstinenty. Mimo toho dosti dobře střídáme. S panem pisatelem si to již vyřídíme. Jaké stanovisko zaujal k tomuto hnusnému napadení pan ministr dr. Beneš?

OSADA SKAGUAY pořádala minulou sobotu potlach, rozšířený o vepřové hody. Pozvána byla létací komise potlachová, z níž dostavil se jenom Irčan. Tedy potlach byl krásný, hmotné škody celkem nepatrné. Jenom Kučera a Hracha poněkud ještě kulhají. Ostatní pozvání na potlachy pošlete „Létací komisi“, která se promptně a v plném počtu dostaví. — Ahoj!

OSADA ALBATROŠ pořádá 24. května (pátek) v rámci oslav 10tí let trvání vzpomínkový večer ve velkém sále „U české koruny“, Vinohrady, Korunní tř. Začátek o 20. hod. Vstupné Kč 6.—, vč. z. d.

OSADA HURIKÁN z Údolí Obrů na Zlaté řece a osada „Starý Kansas“ na Kocábe se spojili v Praze na klub Hurikans Kansas, a sleziny jsou každý čtvrtek u štoviček, Katerinská ul. Na programu příprava 8letá a 5letá trvání dotyčných osad.

OSADA UTAH zahajuje již 4. května oblíbené taneční večery u Karla IV. v Podolí.

OSADA MIDAS oznamuje, že za příčinou nutných oprav a přestavby kamen nepřijímá čtrnáct dnů žádných návštěv. (Před 14 dny měli potlach — pozn. red.)

— V **SOBOTU** dne 6. t. m. pořádali „Bardi“ ve svém „ledovém paláci“ nedaleko osady „Vatra-Hiawatha“ v Prouděch, první potlach, s rázem „Hody Lukullový“. Brzy po příchodu zvaných i nezvaných „hostů“ najmě však Jarouše Okule a bíří Hladíků se strunnými řachačkami rozproudila se zpěvná nálada, při které zvláště uvedení nezmarové setrvali až do „pozdních“ hodin ranních, hlučně vyhrávající, mírně popíjejíce, sardinky s cibulí v plechovce lovice a konečně „kanadské žertíky“ tropiti chtějíce. Za vzornou pohostinnost Bardům Ahoj. Host s omrzlými okončetinami.

Z „**VATRY-HIAWATHY**“. Při pozemních pracích spojených s obnovou smetené „vily šerifa osady“, nalezena byla pod mohutnou vrstvou ledu „tropická helma“ osadníka

Tondy Banka. Na její pentli zachytila se udička, prut i s vlasem téhož majitele sežraly ze msty „proudne“ ryby. Šerif v neděli vysekal pracně z ledového masivu svůj kuchyňský sporáček.

JAK SE DOVIDÁME hodlá náš první člen, potrampštělý skaut Eda Koch nosit na Libřici študentskou uniformu, aby vypadal „mohoucně“, neb chce zbalit do své chaloupky nějakou mladou fčeličku. Avšak doufáme, že naše fčeličky mají srdce na pravém místě a neodloudí nám našeho nejmilejšího člena.

K. T. B.

PRODA SE CELÝ ROČ „Fronty“. Cenný ten literární svazek jest účelně rozřezán na osmerky, které se dají snadno utrhávat. Tisk na jemném papíře (neškrabe) hodí se nejlépe na — Aha, já už vím kam a na co. — Blíží ve spolku pěstitelů kaktusů.

V **HOTELU „ZAHORÍ“** ve Svatojánských prouděch, už je všechno vypucováno a připraveno, přistaveny nové pokoje, a pro osadu „Margon“ nerozbitelné nádobí. To zas budou kanoisté vracet vyjždět po 12° Prelátu!

Na Libřici nebo v okolí potuluje se patnáctiletý Fr. Volf ze Smíchova, který utekl chudé matce s třemi sty Kč. Je černovlasý a černooký, na ruce jizva. Kdo by o něm něco věděl, necht ho laskavě mírně pohládí a odvede, neb oznámí na nejbližší četnické stanici.

Vylosování naší soutěže odloženo z technických důvodů do příštího čísla. Zásilejte dále fóry a články, budete odměněni za nejlepší i mimo soutěž. Je to váš časopis, obsah záležitě také na Vás. Jenom, pro kristapána, brzděte své písničkové žíly. Já už to nemám kam dávat.

Zprávy v této rubrice uveřejňujeme zdarma, pokud ovšem nejsou rázu příliš lokálního.

Mnoho vás píše, aby „Tramp“ vycházel týdně. No jo, beze všeho, napřed však se snažte získat předplatitele, předplácejte a zase předplatitele. Jenom po dosažení určitého počtu abonentů možno časopis rozšířiti, event. vydávati jako týdeník. Tak si to vezmete k srdci a za pár neděl — uvidíme.

NA **EL PASE** prožívají teď zděšení. Hezoun totiž se rozhod, že se ožení a chce si dát proto insert do „Trampa“. — Děvčata pospěšte si!

Chata je velmi pěkná „pod štok“, a Hezoun je mládenec k pomilování!

NA **VĚDOMÍ**. Pan Růžička, který pomohl si penězi trampů autodopravu z Prahy do Štěchovic a zhmol se důsledkem toho na vypolštářovaný autobus, se nyní hrozně nafoukl. Čuje patrně velkou letošní astrachánskou sezonu a proto v neděli prohlásil, že na trampy kašle. Dobrá, pane Růžička, bereme na vědomí a — nápodobně. A nezapomeňte, že trampové jezdí na osadu za každého počasí, v zimě i v letě, astracháni jenom když je hezky. — My také nezapomeneme!

Listárna redakce.

Šstek: Snad jo. — **Stín**: Anonymní příspěvky jsou v koši. — **R. a K. Ršín**: Dobré, pošlete ještě něco, použijí v příštím čísle. — **Deko**: No, blbý by to bylo, pokus se ale ještě. — **Šerif**: Snad přístě otisknu, musím to však okleštit. — **Rek**: Za ten „dobrý prostředek“ bych dostal pár facek. — **Kolínáci**: Děkuju. — **Pavel O.**: Požívám a těším se moc na další. — **Zany**: Taky na tebe leze jaro? — **Gusta**: Básničku snad přístě. — **Čůze**: Podepiš se. — **J. M-šek, Kostelec**: Pomáhej nám dál. — **Fred Posible**: Piš dále, použijí. — **Ks.**: Jo, ouplně se hodí. — **V. Ks.**: Tohle zatím ne. — **Vinohrad šlechta**: Platí se obci, neb tomu, čí je pozemek. — **Ryba**: Moc osobní. „Brácha“: Buď slušnější, jo? — **Očášek**: Něco použijí. — **Věna S.**: To zatím ne. — **E. F-šer**: Toho je zatím málo. — **J. M-čír**: Tramp je tramp a ne estét, článek snad použijí přístě. — **M. N-hejl**: Foto málo jasné. — **Willy**: Tak pošli sakra už ty fóry. — **F. Samota**: Mohu-li opravit a zkrátit oznam. **Zany**: Fóry použijí. — **Boby**: Jen buď pořád tak pilnej, Ančkoví madávej, ale do „Trnu“. — **Beba**: Něco použijí. **Fox**: To otištěné ne. — **Tonda**: Eště chvílku počkám, tohle už je přece lepší. — **Hurikán**: Jen se kluci pořád — **Fe.**: To ste vopravdu tak horkokrevný? — **Wei-opf**: Dobrý. — **Sl. M-rek**: Na kantora se vyflákní a piš dál. — **Bob z Hurikánu**: Zaplat pámbu, že už nás někdo pozval na potlach. Ančků plakal jako malé děcko, čekáme. — **Bůček**: Něco použijí, pošli další. — **J. Frhna**: Trošku jsem fór přešupačil a čekám další. — **Eber**: Ty fóry si vopsal z „Trnu“ ty, ty, jeden... **Kluci**, prosím vás na kolenou, buďte vtipný!

NEJLEVNEJŠÍ A NEJLEPŠÍ ŠTOČKY VOJTĚCH HRDINA
Smíchov, ulice ke Koulce č. 6.
Telefon 455-76.

odá grafický reprodukční závod

TRAMP vychází čtrnáctidenně, první a poslední sobotu každého měsíce. Jednotlivé číslo 1 Kč. Předplácí se: ročně 22 Kč, půlletně 12 Kč. — Redakce, administrace a expedice: Praha II., Karlovo nám. 15. — Telefon 43.241 a 43.300. — Vydavatel Quido Langhans. — Zodpovědný redaktor Karel Melíšek. — Tiskem Střeodočeské knihtiskárny, a. k. spol. — Používání novin, známek povoleno pod číslem 60.788-VII-1929.